

Збірка документів про Героїв Небесної
Сотні Революції Гідності та інших,
які загибли в зоні антитерористичної
операції на сході України з Тернопільщини

ПАПКА

для 61

паперів

Публикації про Данила Серія, уродженця
с. Барудда Збаразького району Тернопільської
області, який загинув 16 листопада 2014 року
у зоні проведення антитерористичної
операції на сході України.
З інтернет-ресурсів. Кап'ютерний друк

20 р.

Крайні дати: 20 листопада
2014р.,
29 квітня 2015р.

Кількість документів: 5
Кількість аркушів: 11

1

Із загиблим на Сході України бійцем Сергієм Долгіх прощається сьогодні Тернопільщина. В останню путь його проведуть у четвер, 20 листопада, о 10 год. в селі Заруддя, що у Збараському районі.

Сергію було всього 34 роки. Він служив у 128-й бригаді. Загинув 16 листопада біля села Нікішине на Донеччині. Там Сергій із В'ячеславом Киричаком з Київщини потрапили в смертельну засідку ворога.

Сергій Долгіх — родом із Збаражчини. Але навчався в Києві, там і проживав із сім'єю. Сиротою залишилась його донька-третьокласниця. Мати бійця живе у селі Олишківцях, яке належить до зарудянської сільради.

Тіло Героя зустрічали з пошаною над ранком 19 листопада. Односельчани чекали на нього ще від ночі, незважаючи на холод. Всі згорьовані, не можуть повірити, що Сергія вже немає...

Також четвер, 20 листопада, в Тернопільській області оголосили Днем жалоби.

Висловлюємо співчуття рідним, близьким, і всім, хто знав Сергія. Вічна пам'ять Герою!

<http://te.20minut.ua/kriza-v-ukrayini/zaghiblogho-v-ato-serghiya-dolghih-pohovayut-20-listopada-na-zbarazhch-10424719.html>

Сьогодні Тернопільщина прощається зі своїм Героєм...

Posted on 20.11.2014

Сьогодні Тернопільщина проведе в останню путь ще одного свого Героя — 34-річного солдата Сергія Долгіх.

Поховають Героя у його рідному селі Заруддя, що на Збаражчині. Прощання розпочнеться об 10.00.

Сергій Долгіх служив у 128-ій бригаді. Чоловік загинув від множинних осколочних поранень.

Боець проживав у Києві, був одруженим, виховував разом з дружиною доньку.

Вічна пам'ять Герою...

<http://infoprostir.te.ua/archives/66413/сьогодні-тернопільщина-прощається-з-5/>

Останній шлях Героя з Тернопільщини встеляли квітами...
21/11/2014

Тернопільщина провела в останню путь ще одного Героя, який віддав своє життя, захищаючи Україну в зоні проведення АТО. 34-річний Сергій Долгіх — військовослужбовець 128-ї гірсько-піхотної бригади загинув 16 листопада під час виконання бойового завдання поблизу села Нікішине Донецької області.

Чоловік народився і виріс у селі Заруддя Збараського району. Тут ходив до школи. Згодом навчався у Тернополі, а потім у Києві, де й одружився. Разом з дружиною виховував доньку.

На службу Сергій Долгіх пішов добровольцем. Аби забезпечити свій блокпост, він разом із бойовим побратимом — 41-річним В'ячеславом Киричаком пішов ставити розтяжки та потрапив у засідку.

В останню путь героя провели жителі села Заруддя та сусідніх сіл, представники влади району та області.

4
Труну несли військовослужбовці під звуки духового оркестру, а дорога до місця останнього спочинку військового була встелена квітами.

Вшанували пам'ять загиблого, відсалютувавши зброєю.

<http://zz.te.ua/ostannij-shlyah-heroya-z-ternopilschyny-vstelyaly-kvitamy-foto/>

21.11.2014 10:20

Сергій Долгіх, будучи важко пораненим, героїчно відбивав ворога до останнього патрона, до останнього подиху...

Вчора у рідному селі Заруддя провели в останню путь добровольця 128-ї гірсько-піхотної бригади Сергія Долгіх, який загинув 16 листопада біля села Нікішено на Донеччині. 34-річний чоловік, будучи тяжко пораненим, героїчно відбивав ворога до останнього патрона, до останнього подиху....

Людина з великої літери, з величезним почуттям гумору, надвичайно гострим розумом, справжній патріот України, безстрашний і відчайдушний – так про Сергія кажуть ті, хто його знав і любив. Сергій Долгіх жив і працював у Києві. Виховував донечку. Був активним учасником Майдану і став воїном, аби захистити Вітчизну.

Слава Україні! Слава її Героям! Слава Герою України Сергієві! Вічна пам'ять.

<http://poglyad.te.ua/osobystosti-2/serhij-dolhih-buduchy-vazhko-poranenym-herojichno-vidbyvav-voroha-do-ostannoho-patrona-do-ostannoho-podyhu/#up>

Рідні тернопільського бійця: «Сергій був на війні, а нас запевняв, що ходить на роботу»

Автор: Ірина Копицька

Сергій Долгіх 2015-18-11-30

Навіть в останні хвилини життя молодий чоловік так і не зізнався рідним, що він захищає Україну у найгарячішій точці бойових дій

Сергій Долгіх загинув на сході 16 листопада 2014. Першого травня цього року йому було б лише 35... І маленька донька Софійка досі не вірить, що вони не справлятимуть татого дня народження.

Тоді так само цвіли вишні

Жителі Заруддя на Збаражчині добре пам'ятають ті холодні листопадові дні. Коли село сколихнула звістка, що не стало їхнього Сергія. Хоч жив і працював він останнім часом у Києві, але тут, у Зарудді ріс, закінчив школу. Хлопця пам'ятали чесним, порядним, дуже добрим. Займався багато спортом, тож не раз захищав честь школи на різних змаганнях.

Коли хлопчиків виповнився рік, загинув його батько.

- Сергій став для мене рідним сином, – каже дядько Героя, чоловік рідної сестри його матері Микола Катеринюк, який практично виховав хлопця з пелюшок. – Я ніколи не робив різниці між своєю донькою і Сергієм. Це була ідеальна дитина – він не пив, не кутив, нікому не відмовив у допомозі.

Донька пана Миколи Людмила лише на рік молодша за Сергія. Тож пригадує, що у дитинстві вони з братом були нерозлучні.

– У мене навіть, як таких подружок не було, – каже Людмила. – Тож ми з Сергієм ділилися усім. Ми навіть хворіли разом, а люди і не здогадувалися, що ми – не рідні. Після смерті Сергієвого батька ми так і жили всі разом в одній хаті. Моя мама була братові хресною. Він кликав її просто Галею. А коли рідна мама вийшла заміж у сусіднє село, Сергій залишився жити у нас. Тут він ходив до школи, тут були його друзі.

Сергій закінчив Кременецький педагогічний коледж, Тернопільський інститут народного господарства (ТНЕУ), а згодом і один зі столичних вишів – Київський політехнічний. Разом з дружиною та донькою жив у Києві. Працював у тендерній палаті, останнім часом очолював комп'ютерний відділ у Республіканському центрі сертифікації.

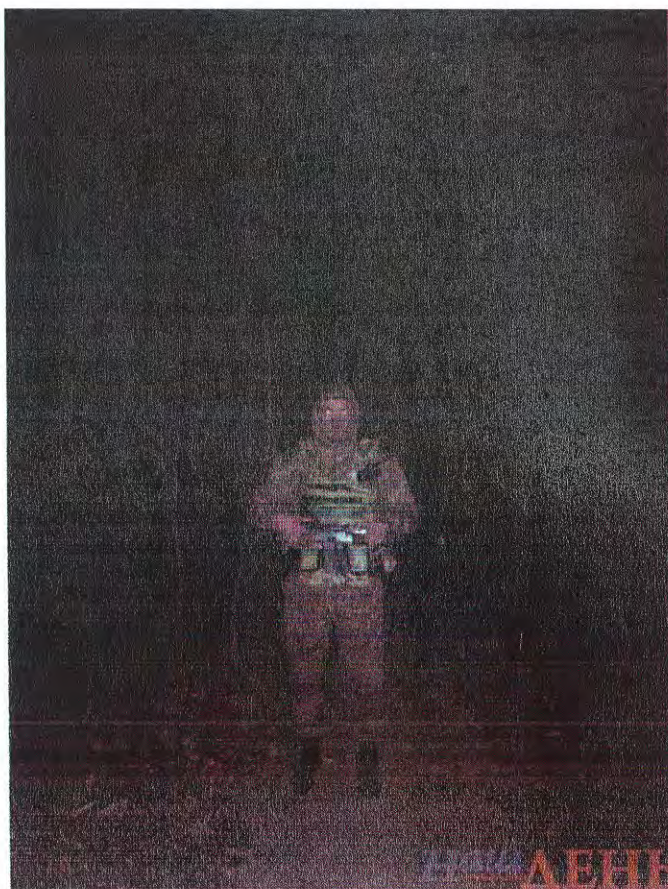
Ми сидимо з Людмилою під розквітлим вишнями. Жінка розповідає про брата, не стримуючи сліз. Через кілька днів, у п'ятницю, Сергію мало б виповнитися 35. У цей час вони завжди святкували його день народження. І коли Сергій народився, тоді так само цвіли вишні. А зараз його семирічна донька Софійка не розуміє, чому не буде татого свята.

Обіцянка залишилася словами...

Білий цвіт вишень заколихує сільську тишу. Тут, у Зарудді, Сергій знайшов останній спочинок. А, може, просто повернувся додому. До рідних і дорогих серцю людей, яких до останнього запевняв, що у нього усе гаразд, він ходить на роботу.

— Ми щось ніби відчували, — каже Людмила. — От не було спокою у душі — і все. Бо, коли ми телефонували Сергієві, часто пропадав зв'язок, або його взагалі не було. Але він запевняв, що ходить на роботу. Ми ще думали, може, десь поїхав у відрядження, то була якраз пора виборів. Сергій раніше працював з одним депутатом.

Навіть дружині Ані Сергій спочатку казав, що їх перевели на навчання у Десну. А вже потім просив Аню не повідомляти нічого рідним, особливо мамі.

За кілька годин до смерті Сергій обіцяв доньці приїхати на її день народження

Коли почався Майдан, Сергій одразу став активним його учасником. Вранці він біг на роботу, а ввечері чергував на барикадах.

— Брат завжди казав: щоб змінити Україну, потрібно кожному почати із себе, — розповідає Людмила. — Він так вірив у ці, кращі зміни, наголошував, що просто любить свою країну. А ще беріг рідних від хвилювань. Ми не знали, що він написав заяву піти добровольцем в АТО. Другого серпня брата мобілізували на збори в Мукачєво. А на початку вересня добровольцем 128-ї гірсько-піхотної бригади Сергій з побратимами вирушив на Схід.

Про те, що вони були у найнебезпечніших точках, у тому числі й під Дебальцево, рідні дізнаються, коли хоронитимуть Сергія, від тих, хто був з ним поруч там, у самому пеклі. Правду про його загибель оприлюднять пізніше і високі військові чини. Як і те, що Сергій рвався на передову, сам попросився на блок-пост під Нікишине, де сепаратисти жорстко обстрілювали позиції українських воїнів. Де наші хлопці чи не щодня прощалися із життям, отримували важкі поранення.

Того дня Сергій разом з іншими побратимами пішли у розвідку. Він любив життя, а в ньому, мабуть, найбільше свою донечку Софійку. Ще о третій годині дня Сергій телефонував дівчинці, обіцяв, що обов'язково приїде 12 грудня на її день народження і привезе найкращі подарунки. Запевняв, що у нього все

добре і вони швидко знову будуть разом.

Можливо, Сергій вірив у побачення з донькою навіть коли вони потрапили у засідку. І тоді, коли уже тяжко поранений у нирку і живіт, прикривав товаришів, відстрілюючись до останнього патрона. Він ще перев'язав якимось дротом прострелену ногу. Та врятувати Сергія побратимам не вдалося. Коли його знайшли — дорогою до лікарні Сергій помер.

— Сергій не мав кровоспинних засобів, — каже Людмила. — Може, як припускають волонтери, він просто віддавав препарати іншим бійцям. Він був дуже добрим.

... Чи є вимір людському болю? Навряд, хоча кажуть, що час лікує рани. Чи є вимір людській пам'яті? У кожного, напевне, свій. Ще на багатолюдному похороні Сергія представники районної влади обіцяли виділити земельну ділянку родині загиблого. Але... Обіцянка залишилася словами. Хоча напівсиротою росте

Софійка – донька Героя.

На провідну неділю разом з мамою дівчинка приїжджала на татову могилу. Серце дорослих крається від болю, коли Софійка запитує, чи можна розкопати землю і забрати тата додому.

У місцевій школі діти та педагоги створили стенд пам'яті Сергія Долгіх. Навідуються колишні побратими. Останній раз приїжджали на Різдво. Обіцяли, якщо не загинуть, якщо будуть живі, провідувати Сергія...

Зіна КУШНІРУК.

<http://nday.te.ua/ridni-ternopilskoho-bijtsya-serhij-buv-na-vijni-a-nas-zapevnyav-scho-hodyt-na-robotu/>